

Arrest

nr. 186 387 van 3 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jamaicaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij diende op 19 september 2016 bij de Belgische ambassade te Kingston (Jamaica) een aanvraag in voor het bekomen van een visum kort verblijf (type C) om zijn in Nederland verblijvende vriendin te bezoeken.

1.2. Op 8 november 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van afgifte van een visum. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

** Band met de invitans wordt niet aangetoond.*

Betrokkene verklaart dat hij zijn Nederlandse vriendin wenst te bezoeken, maar hij toont onvoldoende aan welke band hij heeft met haar: betrokkene verklaart dat hij haar heeft leren kennen via internet in 2015 en dat hij 4 maanden daarna naar Nederland gereisd is om haar te bezoeken, maar hij legt daarvan geen bewijzen neer, meer nog, hij verklaart dat hij een visum gekregen heeft hiervoor en dat dit in zijn vorig paspoort stond. Hierbij moet opgemerkt worden dat dit niet kan kloppen aangezien dit zijn huidige paspoort werd uitgereikt in februari 2011 en hij dus, toen hij zijn vorig paspoort nog had, zijn vriendin nog niet kende. Wanneer betrokkene hiermee geconfronteerd wordt, verklaart hij dat hij in het bezit was van een vals paspoort waarmee hij gereisd heeft van Jamaica naar Frankrijk en hij verklaart dat dit vals paspoort werd ingehouden door de Franse autoriteiten, maar dat ze hem wel toestonden verder te reizen met de bus naar Nederland. Het is weinig geloofwaardig dat de Franse autoriteiten hem zouden laten verder reizen hebben naar Nederland. Bijgevolg heeft betrokkene getracht de Belgische autoriteiten te misleiden door zijn verklaringen en betrokkene toont ook onvoldoende aan welke band hij heeft met de invitans.

Bijgevolg zijn het doel van de reis en de omstandigheden van het verblijf onvoldoende aangetoond.

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

Betrokkene levert onvoldoende waarborgen die de terugkeer naar zijn land van origine garanderen omwille van volgende cumulatieve redenen:

Betrokkene toont niet aan te beschikken over voldoende persoonlijke bestaansmiddelen.

Betrokkene legt geen bewijzen voor van resterende belangen in zijn land van origine.

Betrokkene heeft al verschillende keren illegaal verbleven in andere lidstaten en heeft zich toen schuldig gemaakt aan feiten van openbare orde in die landen.

** Betrokkene wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en/of hij/zij is gesignaleerd voor dezelfde redenen van weigering tot toelating in de nationale databanken van de lidstaten. Betrokkene werd verschillende keren vastgehouden in het Verenigd Koninkrijk voor verschillende misdrijven: hij heeft 6 jaar in de gevangenis gezeten voor het bezit van een vals vuurwapen en hij werd gedeporteerd in 2008. Niettegenstaande het deportatiebevel, is hij teruggekomen naar het Verenigd Koninkrijk waar hij nogmaals werd vastgehouden door de autoriteiten in het Verenigd Koninkrijk en toen heeft betrokkene de autoriteiten bedreigd met de dood en hij heeft ermee gedreigd om bommen te doen ontploffen. Hij werd opnieuw gedeporteerd in 2014. Daarna heeft hij nog 2 keer geprobeerd om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen, één keer met een gestolen Brits paspoort in 2014 en de tweede keer heeft hij in 2015 geprobeerd om via Frankrijk het Verenigd Koninkrijk te bereiken. De autoriteiten van deze landen hebben betrokkene telkens doen vertrekken van hun grondgebied."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

“[...]”

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot het bekomen van een visum kort verblijf dan ook weigert nu vooreerst onvoldoende zou zijn aangetoond wat diens band betreft met diens Nederlandse vriendin, Mevrouw W(...) Michèle;

Dat Mevrouw W(...) nochtans zowel op de garantstelling, als in haar e-mailberichten naar de Belgische ambassade, liet verstaan, dat zij de partner van verzoeker is, hetgeen zo tevens door verzoeker tijdens diens interview werd verklaard;

Dat verzoeker en Mevrouw W(...) inderdaad sedert juli 2015 een relatie met elkaar hebben, terwijl verzoeker sedert februari 2015 in Nederland verbleef, alwaar door hem asiel werd aangevraagd;

Dat hoewel de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dit betwijfelt, verzoeker wel degelijk met een vals paspoort naar Frankrijk is gereisd, alwaar betreffend paspoort werd ingehouden en hem bevel werd afgeleverd om het grondgebied te verlaten, waarna verzoeker naar Nederland is doorgereisd en zoals gesteld asiel aanvroeg;

Dat verzoeker desbetreffend dan ook allerm minst misleidende verklaringen heeft afgelegd;

Dat verzoeker dan ook het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf, met name het opzoeken van diens Nederlandse partner, aantoot;

Dat het verzoeker en diens partner uiteraard niet ten kwade kan worden geduid, dat zij via de geijkte weg en via het bekomen van visa in kort verblijf, trachten hun relatie verder uit te bouwen, alvorens er hierin verdere stappen zouden worden ondernomen;

Dat aan verzoeker en diens Nederlandse partner, welke conform artikel 8 van het EVRM het recht op gezinsleven en keuze van diens partner heeft, dan ook alle kansen tot het uitbouwen van hun gezinsleven dienen te worden verleend;

Dat verzoeker verder tevens aantoot dat hij na het verloop van diens visum kort verblijf, naar Jamaica zal terugkeren;

Dat verzoeker in het verleden immers, na negatieve asielaanvraag, vrijwillig vanuit Nederland naar Jamaica terugkeerde, hoewel hij op dit ogenblik reeds een relatie onderhield met Mevrouw W(...);

Dat verzoeker in Jamaica over een eigen woning beschikt, aldaar is tewerkgesteld, en aanwezig dient te zijn voor diens 80-jarige vader, die ziek is en verzorging behoeft;

Dat verzoeker dan ook hoe dan ook van plan is naar Jamaica terug te keren, hetgeen zo eveneens aan diens werkgever werd gecommuniceerd;

Dat verzoeker dan ook tevens diens terugkeer garandeert;

Dat verzoeker hiervan de nodige bewijsstukken voorlegde, doch welke door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid totaal worden genegeerd!

Dat verzoeker verder diverse malen het Verenigd Koninkrijk wenste binnen te treden is overigens volstrekt aannemelijk nu aldaar diens dochtertje, evenals zijn moeder verblijft,

Dat verzoeker tenslotte in een zeer ver verleden, misstap zou zijn hebben begaan, betekent uiteraard niet dat er aan verzoeker niet alsnog de kans op een nieuw leven, als gezin kan worden geboden, met diens Nederlandse partner conform artikel 8 van het EVRM;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen"

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.1.3. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 32 van Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), dat het volgende bepaalt:

"Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

(...)"

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat i) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond, ii) er onvoldoende waarborgen zijn die de terugkeer naar het land van herkomst garanderen en iii) de verzoekende partij wordt beschouwd als een bedreiging van openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en/of zij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt dan ook vast dat de bestreden beslissing derhalve drie motieven bevat die haar elk op zich kunnen dragen.

Als motief voor de toepassing van artikel 32, 1, a), vi) van de Visumcode stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkene wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en/of hij/zij is gesignaleerd voor dezelfde redenen van weigering tot toelating in de nationale databanken van de lidstaten. Betrokkene werd verschillende keren vastgehouden in het Verenigd Koninkrijk voor verschillende misdrijven: hij heeft 6 jaar in de gevangenis gezeten voor het bezit van een vals vuurwapen en hij werd gedeporteerd in 2008. Niettegenstaande het deportatiebevel, is hij teruggekomen naar het Verenigd Koninkrijk waar hij nogmaals werd vastgehouden door de autoriteiten in het Verenigd Koninkrijk en toen heeft betrokkene de autoriteiten bedreigd met de dood en hij heeft ermee gedreigd om bommen te doen ontploffen. Hij werd opnieuw gedeporteerd in 2014. Daarna heeft hij nog 2 keer geprobeerd om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen, één keer met een gestolen Brits paspoort in 2014 en de tweede keer heeft hij in 2015 geprobeerd om via Frankrijk het Verenigd Koninkrijk te bereiken. De autoriteiten van deze landen hebben betrokkene telkens doen vertrekken van hun grondgebied”

Tegenover dit motief stelt de verzoekende partij niet meer dan dat het feit dat hij in een zeer ver verleden een misstap zou hebben begaan, dit niet betekent dat haar niet alsnog een nieuwe kans op een gezinsleven zou kunnen worden geboden met haar Nederlandse partner, conform artikel 8 van het EVRM.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat het niet gaat om één misstap, maar om meerdere feiten, van dewelke de laatste dateert van 2015. De verzoekende partij betwist deze in de bestreden beslissing opgesomde feiten niet. Zij stelt dan wel dat het feit dat zij diverse malen heeft gepoogd het Verenigd Koninkrijk te betreden volstrekt aannemelijk is, nu haar dochtertje en haar moeder daar verblijven, maar probeert daarmee louter haar illegale gedragingen te vergoelijken, hetgeen geen soelaas brengt.

Er kan dus noch worden gesproken over “een misstap”, noch over een “ver verleden”. Bovendien betwist de verzoekende partij niet dat zij gesignaleerd staat met het oog op weigering tot toelating. Derhalve toont zij niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze toepassing zou hebben gemaakt van artikel 32, 1, a), iv) van de Visumcode om de visumaanvraag te weigeren, of dat zij daarbij niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Aangezien dit motief dus onverminderd, overeind blijft, en, zoals reeds gesteld, het de bestreden beslissing op zich kan dragen, moeten de andere motieven worden beschouwd als overtollig zodat het desgevallend gegrond bevinden van een middelonderdeel ertegen niet kan leiden tot het onwettig bevinden van de weigeringsbeslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij deze middelonderdelen.

In zoverre de verzoekende partij nog verwijst naar artikel 8 van het EVRM, kan worden verwezen naar hetgeen hierna, bij de bespreking van het derde middel wordt gesteld.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.2.1. Met het oog op een goede rechtsbedeling worden het tweede en het derde middel gezamenlijk besproken.

Het tweede middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel en is als volgt geadstrueerd:

“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat me de nadelen die verzoeker uit deze beslissing ondervindt;

Dat verzoeker immers gescheiden wordt van zijn Nederlandse partner, waarmee hij reeds geruime tijd een relatie onderhoudt;

.Dat het gezin thans dan ook uit elkaar wordt gerukt;

Dat de beslissing dan ook niet in evenredigheid staat met het nadeel hetwelk verzoeker ondervindt;”

Het derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en luidt als volgt:

“Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht;

Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat art. 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14);

Dat afwijzing van het visum voor verzoeker een scheiding betekent van zijn partner, met alle gevolgen van dien;

Dat dit gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM dient te worden gerespecteerd;

Dat er verder evenmin kan verwacht worden dat de partner van verzoeker naar Jamaica verhuist;

Dat het recht op gezinsleven dan ook ernstig geschonden wordt;”

2.2.2. Verzoekende partij betoogt dus dat zij door de bestreden beslissing zal worden gescheiden van haar Nederlandse partner met wie zij sinds geruime tijd een relatie onderhoudt. Zij betoogt ook dat er evenmin kan worden verwacht dat de partner van verzoekende partij naar Jamaica verhuist.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van een voortgezet verblijf, maar het betreft in casu een situatie van eerste toelating. In een dergelijk geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en

privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familieleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

In eerste instantie is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat zij een beschermenswaardige relatie heeft met haar vermeende Nederlandse partner in de zin van artikel 8 van het EVRM. Uit de bewoordingen van haar verzoekschrift blijkt dat zij niet de intentie heeft om met haar partner een duurzame relatie uit te bouwen: zij verwijst naar het feit dat zij in Jamaica over een eigen woning beschikt, aldaar is tewerkgesteld en aanwezig dient te zijn voor haar 80-jarige vader die ziek is en verzorging behoeft. Zelfs zo de verzoekende partij al zou kunnen worden gevolgd waar zij betoogt dat zij de nodige tijd moeten hebben om hun relatie verder uit te bouwen, dan getuigt deze stelling eerder van een tegenindicatie voor het bestaan, nu, van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM. In die context valt voorts ook niet in te zien waarom de partner van de verzoekende partij in de gegeven omstandigheden zich niet naar Jamaica zou kunnen begeven voor een eventueel kort verblijf, om aldaar de relatie verder uit te bouwen. De verzoekende partij beweert dan wel dat van haar partner niet kan worden verwacht dat zij naar zijn herkomstland zou verhuizen, maar dit is slechts een vage en niet met concrete argumenten onderbouwde beschouwing, die, het weze herhaald, niet aannemelijk maakt dat zij niet naar Jamaica zou kunnen gaan voor een kort verblijf, om de relatie verder uit te bouwen.

Ten slotte moet nog worden vastgesteld dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat de bestreden beslissing geenszins een scheiding tussen de partners hoeft te betekenen, en al zeker niet dat erdoor “het gezin” dat vooralsnog niet lijkt te bestaan, uiteen wordt gerukt, temeer nu de verzoekende partij zich thans in Jamaica bevindt.

Dat de bestreden beslissing niet evenredig is in het licht van de vermeende relatie van de verzoekende partij met haar Nederlandse partner, en dat een schending van artikel 8 van het EVRM aan de orde is, kan geenszins worden aangenomen.

2.2.3. Het tweede en het derde middel zijn dan ook ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS